

LIBRIS

We know
books

DAN BROWN

SECRETUL
SECRETTELOR

Traducere din limba engleză

ADRIANA BĂDESCU

RAO CLASS

PROLOG

*P*robabil că am murit, își spuse femeia.

Plutea la mare înălțime deasupra turelor din Orașul Vechi. Sub ea, turnurile iluminate ale Catedralei Sf. Vitus străluceau pe o mare de lumini licăritoare. Cu privirea, dacă mai avea ochi și privire, trasă pantele line ale Colinei Cetății, până în inima capitalei Boemiei, urmând labirintul de străzi sinuoase acoperite de un strat proaspăt de zăpadă.

Praga.

Dezorientată, se strădui să deslușească situația în care se afla.

Sunt specialistă în neuroștiințe, își spuse. Sunt întreagă la minte.

Cea de-a doua afirmație, hotărî ea în cele din urmă, era îndoielnică.

Singurul lucru pe care dr. Brigita Gessner îl știa cu certitudine în momentul acela era că plana deasupra orașului ei, Praga. Și că nu avea cu ea propriul trup. Era lipsită de greutate și de formă. Totuși, restul ei, ființa ei *reală* – esența, conștiința ei –, părea să fie intact și lucid, plutind lent prin aer spre râul Vltava.

Gessner nu-și amintea nimic din trecutul apropiat, cu excepția ecoului vag al unei dureri fizice, însă trupul ei părea să fie format acum doar din atmosfera prin care plutea.

Senzația nu semăna cu nimic din ceea ce trăise vreodată până atunci și, în ciuda tuturor instinctelor ei intelectuale, nu putea găsi decât o singură explicație.

Am murit. Asta e viața de apoi.

Însă chiar în clipa în care gândul prinse contur, îl respinse ca fiind absurd.

Viața de după moarte e o iluzie general împărtășită... creată pentru ca viața actuală să pară mai suportabilă.

Medic fiind, Gessner era familiarizată cu moartea și cu caracterul ei definitiv. În facultate, disecând creiere umane, înțelesese că toate atributele care ne fac să fim cine suntem – speranțele, temerile, visurile, amintirile noastre – nu sunt altceva decât compuși chimici menținuți în suspensie de sarcinile electrice din creier. Când o persoană moare, sursa de energie a creierului e deconectată și toate acele substanțe chimice se transformă într-o biată băltoacă lipsită de sens, ștergând orice urmă a persoanei care existase până atunci.

Atunci când mori, mori și gata.

Punct.

Acum însă, plutind pe deasupra simetricelor grădini ale Palatului Wallenstein, se simțea cât se poate de vie. Vedeă ninsoarea căzând în jurul ei – sau *prin* ea? – și, în mod straniu, nu avea nicio senzație de frig. Se simțea de parcă mintea îi levita în spațiu, cu logica și rațiunea încă intacte.

Am funcție cerebrală, își spuse. Prin urmare, înseamnă că trăiesc.

Singura concluzie care se impunea era că se afla acum pradă a ceea ce literatura medicală numea experiență extracorporală, sau OBE, de la inițialele sintagmei din limba engleză *out-of-body experience* – o halucinație care survine atunci când pacienții cu traumatisme severe sunt resuscitați după un episod de moarte clinică.

OBE-urile aveau aproape întotdeauna aceeași manifestare: percepția subiectului că mintea i-a fost separată temporar de corpul fizic și că se ridică în aer, plutind lipsită de formă.

Deși dădeau senzația unei experiențe reale, OBE-urile nu erau altceva decât călătorii imaginare, declanșate, de obicei, de efectele stresului extrem și ale hipoxiei asupra creierului, uneori în conjuncție cu anestezicele administrate în serviciile de urgență, precum ketamina.

Imaginile astea sunt doar o halucinație, încercă Gessner să se convingă singură, privind în jos, la meandrele întunecate ale Vltavei străbătând orașul. Dar dacă am de-a face cu o OBE... înseamnă că sunt în pragul morții.

Surprinsă de propriul ei calm, se strădui să-și aducă aminte ce se petrecuse cu ea.

Sunt o femeie sănătoasă, de patruzeci și nouă de ani... De ce aș fi pe moarte?

Cu o străfulgerare orbitoare, o amintire terifiantă i se contură în minte. Își dădu seama unde se afla trupul ei fizic în clipa aceea și... mai îngrozitor încă, la ce era supus.

Era întinsă cu fața în sus, strâns legată într-o mașinărie pe care ea însăși o concepusese. Aplecat deasupra ei era un monstru. Creatura semăna cu un soi de ființă omenească primordială ieșită din pământ. Fața și țeasta lipsită de păr îi erau acoperite cu un strat gros de lut murdar, crăpat și fisurat ca suprafața lunii. Doar ochii clocotind de ură i se vedeau de dincolo de masca pământie. Iar pe frunte, rudimentar scrijelite, se vedeau trei litere dintr-o limbă străveche.

– De ce-mi faci asta? strigase Gessner, îngrozită. Cine ești? *Ce ești?!*

– Sunt protectorul ei, răspunsese monstrul cu un glas cavernos și un vag accent slav. Ea a avut încredere în tine... iar tu ai trădat-o.

– Cine?

Creatura rostise numele unei femei, iar ea simțise o împunsătură de panică. *Cum poate ști el ce-am făcut?!*

O greutate înghețată îi pătrunsese în brațe și înțelesese atunci că monstrul inițiasese procesul. O clipă mai târziu, un punct de durere insuportabilă îi apăruse în brațul stâng, răspândindu-se apoi de-a lungul venei cubitale mediane și croindu-și drum chinuitor spre umăr.

– Te rog, oprește-te! icnise ea.

– Spune-mi totul, ceruse monstrul când senzația sfredelitoare îi ajunsese la subsuoară.

– Îți spun, replicase ea înnebunită, iar monstrul întrerupsese mașinăria, oprind durerea la nivelul umărului, deși senzația intensă de arsură persista încă.

Pradă panicii, Gessner începuse să vorbească atât de repede pe cât putea printre dinții încheștați, dezvăluind secrete pe care jurase să le țină ascunse. Răspunsese la întrebările lui, divulgând tulburătorul adevăr despre ceea ce creaseră ea și partenerii ei adânc în subteranele Pragăi.

Monstrul o privise de sus de sub masca de lut, ochii lui înghețați lucind cu înțelegere... și cu ură.

- Ați construit o casă a ororilor în adâncul pământului, șoptise el. Cu toții meritați să muriți.

Și fără nicio ezitare, pornise din nou mașinăria, îndreptându-se apoi spre ușă.

- Nu! urlase ea, încă o dată pradă durerii cumplite care îi urca în umăr și în piept. Te rog, nu pleca... O să mor aici!

- Da, rostise el peste umăr. Dar moartea nu este sfârșitul. Eu am murit deja de multe ori.

Și cu asta, monstrul se evaporase, iar, acum, Gessner plutea din nou. Încercă să strige după îndurare, dar glasul îi fu acoperit de un trosnet asurzitor în clipa în care cerul de deasupra păru să se deschidă. Se simți înșfăcată de o forță nevăzută – un fel de gravitație inversă –, care o ridica tot mai sus, trăgând-o în înalt.

Ani de-a rândul, dr. Brigita Gessner ridiculizase afirmațiile pacienților ei că s-ar fi întors din pragul morții. Acum, se ruga să se poată alătura și ea acelor rare suflete care pășiseră pe muchia neantului, priviseră în abis și, cumva, izbutiseră să se îndepărteze de marginea lui.

Nu se poate să mor... Trebuie să-i avertizez pe ceilalți!

Dar știa că era deja prea târziu.

Că viața aceasta se sfârșise.

CAPITOLUL 1

Langdon se trezi cu o stare de spirit senină, în acordurile plăcute de muzică clasică ale alarmei de pe telefonul lui, așezat pe noptieră. *Dimineața*, de Grieg, era probabil o alegere evidentă, iar el fusese mereu de părere că cele patru minute de muzică erau modalitatea perfectă pentru a-și începe ziua. În vreme ce alăturările își luau avânt, Langdon savura incertitudinea pe care i-o dădea neputința de a-și aminti unde se afla.

Ah, da, zâmbi el, memoria revenindu-i. Orașul Celor O Sută de Turnuri.

În lumina palidă, privi masiva fereastră boltită a camerei, flancată de o veche comodă eduardiană și un lampadar din alabastru. Pe covorul gros, țesut de mână, încă zăceau împrăștiate petalele de trandafiri presărate cu o seară înainte de personalul hotelului.

Langdon venise la Praga în urmă cu trei zile și, la fel ca în vizitele anterioare, se cazase la hotelul Four Seasons. Când directorul insistase să-i ofere în loc de camera rezervată Apartamentul Regal, cu trei dormitoare, el se întrebese dacă motivul fusese loialitatea lui față de lanțul hotelier sau, mai probabil, renumele femeii împreună cu care călătorea.

– Cei mai apreciați oaspeți ai noștri merită cea mai apreciată cazare, insistase directorul.

Apartamentul includea trei dormitoare, fiecare cu baia sa, o cameră de zi, o sufragerie, un pian de concert și un bovindou central cu un aranjament luxos de lalele albe, roșii și albastre – un dar de bun-venit din partea ambasadei americane. În garderoba sa privată, Langdon găsisse o pereche de papuci din lână țesută, cu monograma RL. *Ceva*

îmi spune că nu-i vorba despre Ralph Lauren, glumise în sinea lui, impresionat de această tușă personalizată.

Acum, în vreme ce zăbovea în pat și asculta muzica revărsându-se din telefon, simți o atingere ușoară pe umăr.

– Robert? șopti un glas catifelat.

Langdon se întoarse pe o parte și bătaile inimii i se întetiră. Alături era ea, surâzându-i, cu ochii cenușii încă pe jumătate adormiți, cu părul lung și negru ciufulit în jurul umerilor.

– Bună dimineța, frumusețe! răspunse el.

Ea întinse mâna și îi mângâie obrazul; pe încheietură încă i se mai simțea parfumul Balade Sauvage.

Langdon nu putea să nu-i admire eleganța trăsăturilor. Deși cu patru ani mai vârstnică decât el, de fiecare dată când o vedea, îi părea și mai fermecătoare – cutele mai pronunțate din jurul gurii, palidele scânteieri cărunte din părul întunecat, ochii cu priviri jucăușe și intelectul fascinant.

Langdon o cunoștea din anii petrecuți la Princeton, unde ea era o tânără asistentă universitară, pe când el era student. Pasiunea tăcută, de băiețandru, pe care o făcuse pentru ea trecuse ori neobservată, ori neîmpărtășită, însă de atunci se conturase între ei o prietenie platonice, dar cu accente de cochetărie. Și păstrasera această legătură relaxată chiar și după ce cariera ei profesională luase un avânt extraordinar, iar el devenise un profesor universitar recunoscut în lumea întregă.

Sincronizarea e totul, își spuse Langdon acum, încă surprins el însuși de rapiditatea cu care se îndrăgostiseră unul de celălalt în această călătorie de afaceri spontană.

O strânse lângă el cu un braț puternic, iar ea i se cuibări la piept în vreme ce tema *Dimineții* era preluată de întregul ansamblu orchestral.

– Ai dormit bine? o întrebă. Gata cu visele urâte?

Ea clătină din cap și oftă.

– Mi-e o rușine cumplită. A fost oribil.

Ceva mai devreme în cursul nopții se trezise îngrozită, în toiul unui coșmar extrem de intens, iar Langdon fusese nevoit s-o liniștească vreme de aproape o oră, până când ea izbutise să adoarmă din nou.

Intensitatea neobișnuită a visului, o asigurase el, fusese consecința unui neinspirat pahar de absint băut înainte de culcare, despre care el era de părere că ar trebui să fie servit întotdeauna împreună cu un mic avertisment: *Băutură populară în perioada Belle Époque pentru propri-tățile ei halucinogene.*

– Nu mai beau niciodată, promise ea.

Langdon întinse mâna și opri muzica.

– Culcă-te la loc. Mă întorc la timp pentru micul-dejun.

– Rămâi lângă mine, îl ademeni ea, fără să-i dea drumul din brațe. Poți să sari și tu o zi peste înotul de dimineață.

– Nu, dacă vrei să rămân același tânăr cu mușchi dăltuiți, replică el ridicându-se, cu un zâmbet șolitic.

În fiecare dimineață până acum, Langdon alergase cale de trei kilome-tri până la Centrul Acvatic Strahov, pentru turele sale de bazin matinal.

– E încă întuneric afară, insistă ea. Nu poți să înoți aici?

– În piscina *hotelului*?

– De ce nu? Tot apă e.

– E prea mică. Dau de două ori din brațe și am terminat.

– Sesizez o glumă aici, Robert, dar o trec cu vederea.

El surâse.

– Nostimă față! Hai, culcă-te la loc și ne vedem la micul-dejun.

Ea se bosumflă, aruncă o pernă spre el și se întoarse pe partea cealaltă.

Langdon îmbracă treningul de la Harvard și ieși, preferând să coboare pe scări în loc să ia liftul privat al apartamentului.

La parter, traversă holul elegant care lega aripa barocă a hotelului, de pe malul Vltavei, de hol. În drum trecu pe lângă o vitrină în care, sub cuvintele EVENIMENTE PRAGHEZE, se aflau postere înrămate care anunțau concertele, tururile și simpoziioanele pregătite pentru săptămâna aceea. Cel din mijloc, lucios, îi aduse un zâmbet pe buze.

SERIA DE CONFERINȚE A UNIVERSITĂȚII CAROLINE
ÎI UREAZĂ BUN-VENIT LA CETATEA DIN PRAGA
SPECIALISTEI DE RENUME MONDIAL
ÎN ȘTIINȚE NOETICE
DR. KATHERINE SOLOMON

Bună dimineța, frumusețe, murmură el, admirând fotografia femeii pe care o sărutase cu doar câteva minute înainte în apartamentul de la etaj.

Conferința susținută de Katherine cu o seară în urmă fusese fără locuri rezervate, ceea ce era cu atât mai uimitor cu cât avusese loc în legendara Sală Vladislav din Cetatea pragueză – o încăpere vastă, cu plafon boltit, care în perioada renaștentistă găzduise turniruri, cu tot cu cai și cavaleri în armuri.

Seria de conferințe era una dintre cele mai apreciate în Europa și atrăgea de fiecare dată vorbitori de renume și spectatori entuziaști, veniți din lumea întreagă. Iar seara trecută nu fusese o excepție, sala plină până la refuz explodând în aplauze când fusese Katherine prezentată.

– Vă mulțumesc tuturor, începuse ea, pășind pe scenă cu un calm plin de încredere.

Purta un pulover din cașmir alb și pantaloni de designer care îi cădeau perfect pe corp.

– Aș dori ca mai întâi să răspund la o întrebare care îmi este adresată aproape în fiecare zi, continuase zâmbind și ridicând microfonul de pe suportul lui. Ce mama naibii sunt *științe noetice*?

Un val de râsete se dezlănțuise în sală.

– Simplu spus, noetica se ocupă cu studiul *conștiinței umane*. Spre deosebire de ceea ce cred mulți dintre noi, cercetarea în domeniul conștiinței nu este o preocupare de dată recentă; în realitate, e cea mai veche știință din lume. Omul a încercat încă din zorii istoriei să dezlege misterele minții omenești... ale conștiinței și sufletului. Timp de secole, am căutat răspunsul la aceste întrebări în primul rând prin... prisma *religiei*. Cu aceste cuvinte, Katherine coborâse de pe scenă, apropiindu-se de cei din primul rând. Și fiindcă vorbim despre religie, n-am putut să nu observ, doamnelor și domnilor, că avem astăzi printre noi un reputat specialist în simbologia religioasă: profesorul Robert Langdon.

În mulțime se iscaseră murmure de entuziasm. *Ce naiba face?*, se întrebase el.

– Domnule profesor, reluase ea ajungând în fața lui, mă întreb dacă am putea apela pentru câteva momente la experiența dumneavoastră. Puteți să vă ridicați?

Langdon se ridicase de pe scaun, politicos, cu un zâmbet care lăsa de înțeles că „o să-mi plătești tu pentru chestia asta“.

– Sunt curiosă, domnule profesor... Care este simbolul religios cel mai des întâlnit la nivel mondial?

Răspunsul era unul simplu, iar Katherine ori citise articolul lui pe tema respectivă și știa ce urma el să spună, ori avea să fie foarte dezamăgită.

Langdon luase microfonul și se întorsese spre marea de chipuri curioase, scăldate în lumina palidă a candelabrului atârnat în lanțuri vechi din fier.

– Bună seara tuturor, începuse el și glasul lui profund, baritonal, bubuise în difuzoare. Și mulțumesc, dr. Solomon, pentru că m-ați scos la rampă fără niciun avertisment.

Publicul aplaudase.

– Bun, deci care este cel mai răspândit simbol religios? Are cineva o idee?

Vreo zece mâini se ridicaseră în aer.

– Excelent! Există și alte răspunsuri în afară de cruce?

Toate mâinile coborâseră.

Langdon răsese încet.

– Într-adevăr, crucea este extrem de des întâlnită, însă e un simbol exclusiv *creștin*. Dar există un simbol *universal*, care apare în arta tuturor religiilor din istorie.

Cei din sală schimbaseră priviri nedumerite.

– L-ați văzut cu toții, de multe ori, insistase el. Poate pe stela lui Horakhty, din Egipt?

Pauză.

– Dar pe relicvariul Kanishka, al budiștilor? Sau la celebrul Hristos Pantocrator?

Tăcere și priviri goale.

Măi să fie, exclamase Langdon în sinea sa. *Ce mai public științific!*

– În plus, apare în sute de picturi renesanțiste cunoscute – *Fecioara între stânci* a lui Leonardo da Vinci, *Bunavestire* a lui Fra Angelico, *Lamentația* de Giotto, *Ispitirea lui Hristos* de Tițian și sumedenia de reprezentări ale Fecioarei cu Pruncul...

Tot nimic.

– Simbolul la care mă refer este *aureola* sau *nimbul*.

Katherine surâsese, știind probabil că acesta era răspunsul.

– Aureola, continuase Langdon, este discul de lumină care înconjoară capul unei ființe iluminate. În creștinism, au aureole Isus, Maria și sfinții. Coborând mai mult în timp, un disc solar orna capul zeului Ra în Egiptul antic, iar în religiile orientale, un nimb apare pe capul lui Buddha și al altor zeiități hinduse.

– Splendid, mulțumim, domnule profesor, intervenise Katherine întinzând mâna după microfon, însă el o ignorase și se răsucise cu un aer amuzat – un fel de „ți-am făcut-o“. *Sigur, să nu-i pui vreodată unui istoric o întrebare la care nu vrei să auzi răspunsul întreg!*

– Ar trebui să adaug, continuase Langdon în răsesele apreciative ale publicului, că aureolele sunt întâlnite în cele mai variate forme, dimensiuni și reprezentări artistice. Unele sunt discuri aurii solide, altele sunt transparente, iar câteva sunt pătrate. În anticele scripturi iudaice, Moise este descris ca având în jurul capului o „hila“ – cuvântul ebraic pentru „nimb“ sau „emanație de lumină“. Unele forme aparte de aureole au raze de lumină care emană din ele... ca niște sulite strălucitoare ce radiază în toate direcțiile. Apoi, întorcându-se spre Katherine cu un zâmbet șiret, adăugase: Poate că dr. Solomon știe cum se numește acest tip de aureolă.

Și înclinase microfonul în direcția ei.

– Coroană radiantă, replicase ea fără să stea pe gânduri.

Cineva și-a făcut temele. Reapropiindu-și microfonul de buze, Langdon continuase:

– Da, coroana radiantă este un simbol important, care apare în diverse epoci istorice, înconjurând capul unor personaje ca Horus, Helios, Ptolemeu, Cezar... chiar și Colosul din Rhodos. Puțini sunt cei care își dau seama de acest lucru, adăugase el cu un surâs

conspirativ, dar cel mai fotografiat obiect din New York este chiar... o coroană radiantă.

Priviri nedumerite, chiar și din partea lui Katherine.

– Știe cineva? întrebare el. Niciunul dintre dumneavoastră n-a fotografiat vreodată coroana radiantă aflată la o sută de metri înălțime deasupra portului New York?

Murmure de recunoaștere străbătură mulțimea.

– Statuia Libertății! strigase cineva.

– Întocmai! Statuia Libertății poartă o coroană radiantă – o aureolă antică –, simbolul universal folosit în decursul istoriei pentru a-i identifica pe acei indivizi deosebiți despre care credem că posedă o iluminare divină sau se află... într-o stare de... *conștiință* avansată.

Când primise înapoi microfonul, Katherine zâmbea larg. *Îți mulțumesc*, rostise neauzit spre el și, pe fondul aplauzelor, Langdon se întorsese la locul său.

Ea urcase înapoi pe scenă.

– Așa cum a menționat profesorul Langdon cu atâta elocvență, omenirea studiază de multă vreme *conștiința*. Însă chiar și acum, cu toate progresele științei, avem dificultăți în a o *defini*. De fapt, mulți oameni de știință se tem chiar să *discute* despre *conștiință*. Nici nu-i rostesc numele, adăugase ea privind roată în sală și apoi, în șoaptă, precizase: Îi spun „cuvântul cu c”.

Râsete răsunaseră din nou în public. Katherine înclinase din cap spre o femeie cu ochelari de pe primul rând.

– Doamnă, cum ați defini *dumneavoastră* *conștiința*?

Femeia se gândise o clipă.

– Cred că... o conștientizare a propriei mele existențe?

– Perfect. Și de unde *vine* această conștientizare?

– Din creier, bănuiesc. Gândurile mele, ideile, imaginația... activitatea cerebrală care mă face să fiu cea care sunt.

– Foarte bine spus, vă mulțumesc. Deci, reluate Katherine ridicând iar privirea către public, putem începe prin a conveni asupra elementelor de bază? *Conștiința* este creată de creier – mănunchiul de optzeci și șase de miliarde de neuroni și un kilogram și jumătate greutate din interiorul craniului; prin urmare, *conștiința* rezidă în cap.

Semne aprobatoare pretutindeni în sală.

– Minunat! Am convenit cu toții asupra modelului conștiinței umane acceptat în prezent, conchisese Katherine și, după o scurtă pauză, oftase adânc. Problema e că... modelul acceptat în prezent este *complet greșit*. Conștiința *nu* este creată de creier. De fapt, nici măcar nu rezidă în interiorul capului.

O tăcere siderată se așternuse în sală.

Femeia cu ochelari de pe primul rând rostise, în cele din urmă:

– Dar... dacă nu rezidă în cap... unde *este* conștiința mea?

– Mă bucur mult că ați pus această întrebare. Fiți atenți, oameni buni, căci ne așteaptă o seară interesantă!

Zici că e vedetă rock, își spusese Langdon îndreptându-se spre foaierul hotelului în vreme ce ecourile ovațiilor la scenă deschisă încă se mai auzeau din sală. Expunerea lui Katherine fusese un extraordinar tur de forță care lăsase publicul înmărmurit și dornic să afle mai mult. Când cineva o întrebase la ce lucrează în prezent, Katherine răspunsese că adusese ultimele retușuri la o carte despre care spera că va contribui la redefinirea paradigmei actuale privind conștiința.

El o ajutase să încheie un contract de publicare, deși încă nu-i citise manuscrisul. Îi dezvăluise ea suficient despre conținut încât să-i stârnească admirația și curiozitatea, însă Langdon bănuia că totuși păstrase, deocamdată, pentru sine cele mai șocante revelații. *Katherine Solomon este mereu omul surprizelor*.

Acum, apropiindu-se de foaierul hotelului, își aminti brusc că, la ora opt în dimineața aceea, Katherine avea stabilită o întâlnire cu dr. Brigita Gessner, eminenta specialistă cehă în neuroștiințe care o invitase personal să vorbească la seria de conferințe. Fusese o invitație generoasă, dar când o cunoscuse cu o seară în urmă, după expunerea lui Katherine, lui Langdon i se păruse de-a dreptul nesuferită, așa că acum spera în secret ca ea să sară peste întâlnire și să prefere mai degrabă să ia micul-dejun împreună cu *el*.

Alungându-și ideea din minte, pași în foaier, savurând parfumul extravagantelor buchete de trandafiri care ornau în permanență intrarea principală. Dar scena care îl întâmpină era departe de a fi una ospitalieră.

Doi agenți de poliție în negru cutreierau foaierea, alături de doi cio-bănești germani. Ambii câini purtau veste antiglonț pe care scria POLICIE și adulmecau în jur de parcă ar fi căutat... ceva.

Nu pare deloc în regulă, își spuse Langdon și se duse la biroul de recepție.

– S-a întâmplat ceva?

– Oh, Doamne, nu, domnule Langdon! exclamă directorul impecabil îmbrăcat, aproape făcând o temenea în graba lui de a-i ieși în întâmpinare. Totul e perfect, domnule profesor. O problemă minoră noaptea trecută, dar a fost o alarmă falsă. Luăm doar unele precauții necesare. Așa cum știți, siguranța este o prioritate de vârf aici, la hotelul Four Seasons Praga.

Langdon întoarse privirea spre polițiști. *O problemă minoră?* Indivizii ăia nu păreau deloc ceva minor.

– Plecați la clubul de înot, domnule? îl întrebă directorul. Să vă chem o mașină?

– Nu, mulțumesc. Voi alerga până acolo. Îmi place aerul curat.

– Dar ninge!

Născut și crescut în New England, profesorul privi afară la fulgii mici și rari de zăpadă, și replică zâmbind:

– Dacă nu mă întorc într-o oră, trimiteți unul dintre câinii aceia să mă scoată din nămeți.

CAPITOLUL 2

Golemul șchiopăta prin zăpadă, poalele robei sale lungi și negre târându-se prin zloata murdară care acoperea asfaltul străzii Kaprova. Ascunși sub robă, bocancii masivi, cu talpă înaltă, i se păreau atât de grei, încât abia dacă-și putea ridica picioarele când pășea. Pe față și pe cap, un strat gros de lut i se întărea în aerul rece.

Trebuie să ajung acasă.

Eterul se acumulează.

Temându-se că Eterul l-ar putea copleși, duse mâna la buzunar și scoase mica baghetă din metal pe care o purta mereu asupra sa. O ridică și și-o apăsă tare pe creștetul capului, schițând cu ea cercuri mici pe lutul întărit.

Încă nu, psalmodie el, cu ochii închiși.

Eterul se dispersă, cel puțin pentru moment, și Golemul puse bagheta la loc în buzunar și porni mai departe.

Încă două, trei străzi, și pot să Decuplez.

Piața Orașului Vechi, pe care praghezii o numeau *Staromák*, era pusă în dimineața aceea întunecată, cu excepția unui cuplu de turiști care, ținând în mâini foitaje cu zahăr ars, admirau celebrul orologiu medieval. La fiecare oră, ceasornicul străvechi relua „Defilarea Apostolilor“, o procesiune sacadată a sfinților, care se roteau mecanic apărând și dispărând prin două ferestruici ale cadranului.

Se învârte în van încă din secolul al XV-lea, comentă Golemul în sine sa, dar atrage și astăzi oile la spectacol.

Când trecu pe lângă ei, cei doi turiști îi aruncară o privire și icniră fără să vrea, făcând un pas înapoi. Se obișnuise deja cu această reacție din partea necunoscuților, care îi amintea că avea totuși o formă fizică, deși ei nu puteau vedea ce este el cu adevărat.

Eu sunt Golemul.

Nu sunt din lumea voastră.

Uneori se simțea detașat, ca și când în orice clipă și-ar fi putut lua zborul, și îi plăcea să-și înfășoare cochilia muritoare în veșminte grele. Greutatea robei și a bocancilor cu talpă groasă accentuau forța gravitației, ancorându-l de pământ. Capul acoperit cu lut și roba cu glugă îi dădeau un aer bizar și înspăimântător chiar și în Praga, oraș în care costumațiile și deghizările pe timp de noapte erau ceva banal.

Dar un detaliu anume îi conferea o înfățișare cu adevărat șocantă: cele trei litere antice incrustate pe frunte... scrijelite în lut cu ajutorul unui șpaclu.

תמא

Citite de la dreapta la stânga, cele trei litere ebraice – *alef, mem, tav* – formau cuvântul *EMET*.

Adevăr.

Adevărul era cel care îl adusese la Praga. Și Adevărul era ceea ce îi destăinuise dr. Gessner ceva mai devreme în seara aceea – o mărturisire detaliată a atrocităților pe care ea și partenerii ei le comiseseră în subteranele orașului. Crime oribile, care păleau însă în comparație cu ce plănuiseră pentru viitorul apropiat.

Voi distruge eu totul, hotărî în sinea sa. Voi preface totul în țărână.

Și Golemul își imaginează creația lor monstruoasă... făcută fărăme... o gaură fumegândă în adâncul pământului. Deși era o misiune dificilă, avea încredere că o poate duce la capăt. Dr. Gessner îi dezvăluise tot ce avea nevoie să știe.

Trebuie să acționez rapid. Fereastra de oportunitate e îngustă, își spuse, planul prinzându-i deja contur în minte.

Coti spre sud-est îndepărtându-se de piață și pășind pe aleea îngustă care șerpuia spre apartamentul lui. Zona Orașului Vechi era un labirint de străduțe și pasaje recunoscut pentru vibranta viață de noapte și

pentru localurile specifice – cafeneaua literară Tynská pentru scriitori și alți intelectuali, Barul Anonymous pentru hackeri și amatorii de conspirații, Barul Hemingway pentru clienții sofisticăți și pasionații de cocktailuri. Muzeul Mașinăriiilor Sexuale era deschis până la o oră târzie, firește, atrăgând mulțimi de curioși chiar și în miez de noapte.

Furișându-se prin încrângătura de alei, constată, la un moment dat, că se gândește nu la chinurile pe care i le provocase doctoriței Gessner, nici la informațiile șocante pe care le obținuse, ci la *ea*.

Întotdeauna se gândea la *ea*.

Sunt protectorul ei.

Eu și ea suntem două particule inseparabile, interconectate pentru totdeauna.

Unicul lui țel pe lumea asta era s-o apere pe *ea*, și totuși, *ea* habar nu avea despre existența lui. Chiar și așa, să fie în slujba ei până acum fusese o onoare. Să porți poverile altuia este una dintre cele mai nobile misiuni, dar s-o faci în totală anonimitate, fără să ai parte de nicio recunoaștere... *ăsta* era un gest de dragoste altruistă.

Îngerii păzitori pot lua multe forme.

Ea era o fire incredzătoare, care fusese prinsă, fără să-și dea seama, într-o lume a științelor întunecate. Nu văzuse rechinii dându-i târcoale. În seara asta, Golemul ucisese unul dintre rechini, însă acum în apă era sânge; în scurt timp, forțe puternice aveau să iasă la iveală din adâncuri ca să afle ce se petrecuse... și să se asigure că secretul creației lor avea să rămână ascuns.

Dar veți ajunge prea târziu, gândi el. *Acea casă subterană a ororilor* avea să se prăbușească în curând sub greutatea propriului ei păcat... victimă a propriei sale ingeniozități.

Înaintând pe trotuarele ninse, Golemul simți că Eterul revine, îngroșându-se în jurul lui. Începu să-și frece din nou creștetul cu bagheta metalică.

Curând, promise el.

În Londra, un american pe nume Finch lustruia o pereche de ochelari Panthère de la Cartier, pășind de colo-colo prin biroul său luxos. Nerăbdarea i se transformase într-o îngrijorare profundă.

Unde naiba e Gessner? De ce nu pot să dau de ea?

Știa că cercetătoarea cehă asistase la prelegerea susținută de Katherine Solomon cu o seară în urmă la Cetatea din Praga, fiindcă după aceea îi trimisese un mesaj alarmant despre cartea pe care aceasta din urmă avea s-o publice în scurt timp. Vestea nu era deloc una bună, iar Gessner îi promisese că va reveni la el cu informații noi.

Până acum, nu primise niciun semn, și aproape că se iviseră zorii.

Îi trimisese mesaje și o sunase în mod repetat, dar degeaba.

Au trecut șase ore... Gessner e o persoană meticuloasă, chestia asta nu-i stă în fire deloc.

Dat fiind că ajunsese la cel mai înalt nivel al profesiei sale ascultându-și instinctele, Finch învățase să-și urmărească intuiția. Din păcate, aceasta îi spunea acum că, în Praga, ceva o luase razna în mod periculos.

CAPITOLUL 3

Aerul de iarnă era rece și revigorant în timp ce Robert Langdon alerga de-a lungul străzii Krizovnická, pașii săi lungi lăsând urme solitare în stratul subțire de zăpadă.

Praga i se păruse întotdeauna un oraș magic. Ca o clipă încremenită în timp. Suferind mult mai puține distrugerii decât alte orașe europene în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, capitala istorică a Boemiei se mândrea cu o atmosferă extraordinară grație arhitecturii sale originale – o îmbinare impecabilă de stiluri romanesc, gotic, baroc, Art Nouveau și neoclasic.

Supranumele orașului, *Stovezatá*, însemna, literal, „cu o sută de turlă“, deși numărul real de turlă și fleșe din Praga se apropia de șapte sute. Uneori, vara erau iluminate de o mare de reflectoare cu lumină verde; se spunea că acea aură fascinantă îi inspirase pe creatorii de la Hollywood ai filmului *Vrăjitorul din Oz* să creeze Orașul de Smarald – o destinație mistică despre care se credea că, la fel ca Praga, era un loc al posibilităților magice.

Traversând în fugă strada Platnéřská, avea senzația că aleargă printre paginile unei cărți de istorie. În stânga se înălța fațada colosală a Klementinumului, un complex de clădiri întins pe două hectare, care cuprindea turnul folosit odinioară pentru observații de astronomii Tycho Brahe și Johannes Kepler, și o superbă bibliotecă barocă în care se aflau peste douăzeci de mii de volume de literatură teologică veche. Această bibliotecă era, pentru Langdon, sala lui preferată din Praga, ba

poate din toată Europa. Chiar ieri o vizitase împreună cu Katherine, pentru a admira cel mai nou exponat.

Acum, când coti la dreapta în dreptul Bisericii Sf. Francisc din Assisi, zări drept în față intrarea estică a unuia dintre cele mai cunoscute monumente ale orașului, învăluit într-o aură chihlimbarie grație stâlpilor de iluminat cu gaz. Considerat de mulți cel mai romantic pod din lume, *Karlův Most* – Podul Carol – era construit din gresie de Boemia și străjuit pe ambele laturi de treizeci de statui înfățișând sfinți creștini. Întinzându-se pe mai bine de o jumătate de kilometru deasupra apelor placide ale Vltavei și străjuit la capete de turnuri de veghe masive, podul fusese, la un moment dat, o rută comercială esențială între vestul și estul Europei.

Langdon trecu în fugă pe sub arcada turnului de est, dincolo de care zăpada era neatinsă. Podul era doar pentru acces pietonal și totuși, la acea oră matinală, pe întinderea lui albă nu se zărea nici măcar o urmă de picior.

Sunt singur pe Podul Carol, se bucură el. *Un moment unic în viață*. I se întâmplase o dată să rămână la fel de singur în Luvru, cu Mona Lisa, dar circumstanțele respective fuseseră mult mai puțin plăcute decât cele de acum.

Mări pasul, adoptând un ritm susținut și, când ajunse pe celălalt mal, alerga fără pic de efort. În dreapta lui, profilându-se înalt pe fondul întunecat al cerului, scânteia cel mai îndrăgit giuvaier al orașului.

Cetatea din Praga.

Este cel mai mare complex de acest gen din lume, întinzându-se pe mai mult de o jumătate de kilometru de la poarta de vest până în extremitatea estică și acoperind o suprafață de șaptezeci de mii de metri pătrați. Între zidurile exterioare se află șase grădini amenajate, patru palate și patru biserici creștine, printre care splendida Catedrală Sf. Vitus, în care erau păstrate Bijuteriile Coroanei Boemiei, împreună cu coroana Sfântului Venceslau, domnitorul iubit, celebrat într-un popular colind catolic de Crăciun.

Trecând pe sub turnul de vest al Podului Carol, Langdon râse în sine sa, amintindu-și de evenimentul găzduit cu o seară înainte de Cetatea pragheză.

Katherine știe să fie insistentă.

– Vino și tu la prelegerea mea, Robert! îl rugase ea când îi telefonase în urmă cu două săptămâni, încercând să-l ademenească la Praga. E perfect – o să fii în vacanța de iarnă atunci. Fac eu cinste cu drumul.

Langdon cântărise invitația în minte. Între ei existase mereu o relație platonice marcată de respect reciproc și câte o cochetărie ocazională, astfel că se simțise îndemnat să lase deoparte orice precauție și să-i accepte oferta neașteptată.

– Mă tentează, Katherine, răspunsese el. Praga e un oraș magic, dar, serios...

– Dă-mi voie să fiu sinceră, îl întrerupsese ea. Am nevoie de un însoțitor, bine? Poftim, am spus-o. Am nevoie de un partener la conferința pe care o voi susține.

El izbucnise în râs.

– De *asta* m-ai sunat? Tu, om de știință de renume internațional, ai nevoie de un însoțitor?

– Doar de cineva drăguț la brațul meu, Robert. O să fie un dineu la patru ace oferit de sponsori, iar pe urmă o să vorbesc în nu știu ce sală celebră... Vlad... sau ceva asemănător.

– *Sala Vladislav!*? În Cetatea din Praga?

– Exact.

Langdon fusese impresionat. Seria trimestrială de conferințe găzduită de Cetatea din Praga era unul dintre cele mai prestigioase evenimente de gen din Europa, însă după cum se părea acum, era de un nivel social mai ridicat decât își închipuise el.

– Ești sigură că vrei să ai la braț un *simbolog*, la așa un dineu simandicos?

– Păi, l-am rugat pe George Clooney, dar sacoul lui e la curățătorie.

El oftase teatral.

– *Toți* noeticienii sunt atât de perseverenți?

– Nu, numai cei buni, replicase ea. Și o să iau întrebarea ta drept un „da“.

Ce deosebire pot face două săptămâni!, exclamă Langdon pentru sine, încă zâmbind când ajunse în celălalt capăt al podului. Praga nu-și

dezmințise reputația de o
vechi. *Ceva s-a întâmplat*

Langdon n-avea să uite
loc cu aer mistic – cum ră
cum alergaseră mână în m
o arcadă a Palatului Kinsk
flarea tăiată, în penumb
după decenii de prietenie.

Dacă la mijloc fusese o
nului unei mâini nevăzute
ceva aprinsese o neaștepta
cu fiecare zi.

În celălalt capăt al ora
stradă și ajunse, istovit, în
pășii în holul modest al loc

Intrarea era cufundată
lumina. Se strecură printr
o urcă în beznă, ținându
dureau, protestând la fieca
șit, la ușa apartamentului s
bocanci, descuie și intră.

În apartament era com

Exact așa cum l-am cre

Pereții și tavanele fusese
perite cu draperii groase. P
tau niciun strop de lumină

Golemul acționează un in
neagră iluminară apartam
obiectele de culoare deschi
meră și luminescentă – și
prin acel spațiu întunecat
nând de la un obiect lucito

dezmințise reputația de oraș al magiei... un catalizator cu puteri străvechi. *Ceva s-a întâmplat aici...*

Langdon n-avea să uite niciodată prima lui zi cu Katherine în acest loc cu aer mistic – cum rățaciseră prin labirintul de străduțe pietruite... cum alergaseră mână în mână prin ceața umedă... adăpostindu-se sub o arcadă a Palatului Kinsky din Piața Orașului Vechi... și apoi, cu răsuflarea tăiată, în penumbra Turnului cu Ceas... primul lor sărut care, după decenii de prietenie, survenise cu o surprinzătoare lejeritate.

Dacă la mijloc fusese orașul însuși, momentul perfect sau îndemnul unei mâini nevăzute – Langdon habar nu avea, însă cert este că ceva aprinsese o neașteptată chimie între ei, una care de atunci sporea cu fiecare zi.

În celălalt capăt al orașului, Golemul coti după un ultim colț de stradă și ajunsese, istovit, în fața clădirii sale. Descuie ușa exterioară și păși în holul modest al locuinței lui.

Intrarea era cufundată în întuneric, însă el preferă să nu aprindă lumina. Se strecură printr-un pasaj îngust spre o scară ascunsă pe care o urcă în beznă, ținându-se cu mâna de balustradă. Picioarele îl dureau, protestând la fiecare pas, și răsufală ușurat când ajunsese, în sfârșit, la ușa apartamentului său. După ce își scutură cu grijă zăpada de pe bocanci, descuie și intră.

În apartament era complet întuneric.

Exact așa cum l-am creat.

Pereții și tavanele fuseseră zugrăvite în negru, iar ferestrele erau acoperite cu draperii groase. Podelele lăcuite se mătuiseră deja și nu reflectau niciun strop de lumină, iar interiorul era aproape nemobilat.

Golemul acționează un întrerupător central și zece becuri cu lumină neagră iluminară apartamentul, proiectând o aură palidă, purpurie, pe obiectele de culoare deschisă. Casa lui era o lume nepământeană – efemeră și luminiscentă – și îl relaxă aproape instantaneu. Deplasarea prin acel spațiu întunecat îi dădea senzația că plutește în neant... plănând de la un obiect lucitor la altul.